

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

28. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

15. ČERVENCE 2001

Z obsahu:

Manželství a rodina jsou svátostný dar

Z promluvy Svatého otce
pro členy »Institutu Jana
Pavla II. pro studium
manželství a rodiny«
- strana 2 -

Rodina a společnost – pohled do budoucnosti

Příčiny a následky
»demografické zimy« (1)
- strana 4 -

Co dělat pro obnovu rodiny?

Rozhovor s poslancem
Jiřím Karasem
- strana 6 -

Maminko, já si to dítě nechám!

Tato skutečná, i když
neuvěřitelná příhoda našla
své vyústění ve fatimský
den 13. února.
- strana 7 -

Zná Boha i svět

Fyzik a kněz
ve službách církve
- strana 8 -

To dělej a budeš žít (Lk 10,28)

- strana 10 -

Stručné dějiny křes- tánských misí v Číně

Dokončení
- strana 13 -

Ježíš mezi farizeji

Manželství a rodina jsou svátostný dar

Z promluvy Svatého otce pro členy »Institutu Jana Pavla II.
pro studium manželství a rodiny«

Chtěl bych dnes obrátit vaši pozornost k nezbytnosti propracovat přiměřenou antropologii, která se snaží pochopit a vysvětlit člověka v tom, v čem je lidský ze své podstaty.

Zapomínání na skutečnost, že člověk byl na počátku stvořen jako muž a žena, představuje ve svých důsledcích jeden z faktorů největší krize a nemoci současné společnosti, spolu s povážlivým úpadkem úrovně kulturního klimatu, mravní citlivosti a právního vědomí. Tam, kde se vytratil počátek, zatemňuje se chápání jedinečné důstojnosti lidské osoby a otevírá se hrozivá cesta do »kultury smrti«.

A přece zkušenost správně pojaté lásky zůstává branou prostého a univerzálního přístupu, skrze nějž je každý člověk povolán, aby si uvědomoval tři základní faktory svého vlastního lidství: rozum, city, svobodu. Z hloubi nepotlačitelné otázky po smyslu své osoby, především pokud vychází z principu, že je bytostí stvořenou jako muž a žena k Božímu obrazu, může věřící člověk poznat tajemství tváře trojjediného Boha, který jej tvoří a vkládá do něho pečeť své skutečnosti: lásky a společenství.

Svátost manželství a rodina se tak jeví jako účinná cesta, skrze níž vykupitelská Kristova milost zajišťuje dětem Církve reálnou účast na trinitárním společenství. Láska zmrtvýchvstalého Ženicha ke své Církvi, svátostně rozšířená na křesťanské manželství, žíví současně dar panenství pro Království. To svým způsobem ukazuje poslední cíl samotné manželské lásky.

Tímto způsobem nám sva-
tební tajemství pomáhá odhalit, že sama Církev je »Boží rodinou«. Když Institut tímto způsobem prohlubuje povahu svátosti manželství, nabízí prv-

ky pro obnovu samotné ekleziologie.

Zvláště aktuální a pro budoucnost rodiny a lidstva rozhodující aspekt se týká člověka v jeho počátcích a modalit jeho prokreace. Stále s větší neodbytností se prosazují projekty, které staví počátek lidského života do zcela jiných souvislostí, než je manželské spojení muže a ženy. Jsou to projekty, které jsou často podporovány a ospravedlňovány lékařskými a vědeckými nároky. Pod záminkou zajištění lepší kvality života pomocí genetické kontroly nebo pokroku lékařského a vědeckého výzkumu provádějí se pokusy s lidskými embryi a metodami pro jejich produkci, které otevírají bránu instrumentalizaci a zneužití ze strany těch, kdo si osobují moc neomezeně rozhodovat o lidském životě.

Plná pravda o manželství a rodině, kterou nám zjevil Kristus, je světlem, které nám dovoluje pochopit základní dimenze toho, co je v samotné prokreaci autenticky lidské. Jak učí II. vatikánský koncil, manželé spojení manželským svazkem jsou povoláni, aby skrze čestné a důstojné

skutky hodné manželství (GS 49) vyjadřovali vzájemné darování a přijímali s odpovědností a vděčností děti, »nejdražší dar manželství« (tamt. 50). Tak se stávají právě ve svém tělesném darování spolupracovníky lásky Boha Stvořitele. Tím, že mají účast na daru života a lásky, přijímají schopnost na něj odpovídat a svým způsobem jej předávat.

Kontext manželské lásky a prostřednictvím tělesného manželského aktu jsou proto jediným místem, na kterém se plně uznává a respektuje jedinečná hodnota nové lidské bytosti, povolání k životu. Člověka totiž není možno redukovat na genetické a biologické složky, které pouze participují na osobní důstojnosti. Každý člověk, který přichází na svět, je vždy povolán Bohem, aby měl účast v Kristu skrze Ducha na plnosti života v Bohu. Již od tajemného okamžiku jeho početí musíme člověka přijímat a jednat s ním jako s osobou stvořenou k obrazu a podobnosti samého Boha (srov. Gn 1,26).

Jiná dimenze výzvy, která čeká na přiměřenou odpověď

výzkumu a činnosti Institutu, je povahy sociálně-kulturní a právní.

V některých zemích tolíkeré blahobolné legislativy, založené na dílčích a chybných pojetích svobody, podporují v průběhu posledních let tróvalé alternativní modely rodiny, které nejsou založeny na nezrušitelném poslání muže a ženy utvářet »společenství na celý život«. Specifická práva přiznávaná dosud rodině, prvotní buňce společnosti, byla rozšířena na jiné formy společenství, na svazky de facto, na civilní dohody solidarity chápané pouze ve vztahu k individuálním potřebám a zájmům, které se domáhají, aby byly právně sankcionovány, všechno alternativy neoprávněně představované jako výdobytky svobody. Kdo by neviděl, že umělé podporování podobných právně-institucionálních modelů směřuje ke stále většímu narušování původního práva rodiny být uznávána jako sociální subjekt v plném slova smyslu?

Chtěl bych zde důrazně podtrhnout, že instituce rodiny, akt souhlasu, který dovoluje člověku získat přiměřeným způsobem smysl své vlastní identity, nabízí mu současně obraz přiměřený přirozené důstojnosti a povolání lidské osoby. Rodinná pouta jsou prvním místem přípravy všech společenských forem solidarity. Tím, že Institut prosazuje v rámci své akademické povahy »kulturu rodiny«, přispívá k rozvoji »kultury života«.

Před dvaceti roky jsem v listu *Familiaris consortio* zdůraznil, že »budoucnost lidstva kráčí skrze rodinu« (86). Opakuji vám to dnes s hlubokým přesvědčením a s narůstajícími obavami. Opakuji to také v plné důvěře a svěřuji vaši práci Fatimské Paně Marii, která je v těchto letech něžnou a mocnou patronkou Institutu. Jí, Královně rodiny, svěřuji dnes váš projekt a cestu, která na vás čeká v tomto třetím tisíciletí.

Bolletino Vaticano
Překlad -lš-

Kdo je můj bližní?

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Jdi a jednej také tak!

Vyhleď-li opět Ježíšovu společnost, můžeš získat z tohoto setkání několikrát poučení. Zanech tedy na půl hodiny své starosti i zábavu a přenes se četbou 14 veršů Lukášova evangelia do doby a místa, kudy náš Pán chodil a dobře činil.

Jak se máš přiblížit k božskému Mistru, naznačuje ti jeho modlitba.

Ježíš před chvílí velebil svého nebeského Otce a děkoval mu za dobrodiní, která prokazuje jeho učedníkům: *Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a učenými a zjevil je maličkým⁽¹⁾.*

Jeden z těch, který si zakládá právě na tom, jak je moudrý a učený, zrovna vystupuje, aby *pokoušel Ježíše*. Připravil si otázky, a doufá, že jimi Mistra přivede do úzkých, a tak se zaskví před lidmi i sám před sebou. Není schopen pochopit, že pyšná sebejistota, kterou opírá o své studium a hloubání v Písmu, mu ve skutečnosti uzavírá cestu k pochopení pravé podstaty věci i k poznání sebe sama. Takoví *znalci Zákona* nepřicházejí, aby naslouchali a přijímali Boží slovo, nýbrž aby posílili a uspokojili své falešné sebevědomí. Když naslouchají, tak spíše proto, aby posuzovali, srovnávali a cejchovali podle svých vlastních měřítek a neomylných soudů. Je to zrádný stav duše, před jakým si nikdo z nás není jistý. Nepostačí být moudrý a učený, je třeba zůstat také maličkým.

A tak se rychle potvrzují Ježíšova slova o těch, před nimiž pravda zůstává skryta. Kdyby tento znalec Písma byl opravdu moudrý, nikdy by si nedovolil pokoušet Boha.

Na jeho případu můžeš upevnit svou jistotu, že nikdo z moudrých tohoto světa nemá šanci »přehádat« věčnou Moudrost. UVědom si to, kdykoliv se setkáš s jejich oslňující a mnohomluvnou argumentací.

Zákoník přednesl svou záladnou otázku. Ale role se rychle vyměnily. Ne Bůh tu stanul před znalcem, ale znalec stojí před Bohem. O kolik Ježíš převyšuje svého partnera, poznáváš z toho, že nepřejímá jeho hru. Využije zákoníkovu léčku spíše jako příležitost, aby nám ukázal, jak a v čem máme napodobovat Boží dobrotivost.

Když pokušitel svým dotazem nijak nepřivedl Mistra do rozpaků a naopak musí sám projevit svůj názor, pokouší se alespoň

obhájit sebe novou otázkou: *A kdo je můj bližní?* Očekával bláhově, že se mu přece jen potvrdí kritéria, podle kterých vybírá a třídí druhé. Bláhový! Nikdy by tu otázku nevyslovil, kdyby jen tušil, jak nesmlouvavé bude zrcadlo, které mu Ježíš nastaví. Ale Pán tu neodpovídá jen tomuto znalci Zákona. Nyní již promlouvá ke každému, i k tobě.

V lakonicky stručném, a přece dramatickém příběhu bezmocného nešťastníka, který naléhavě potřebuje lidskou pomoc, můžeš pochopit, jak nicotné a zbytečné jsou všechny disputace a slovní půtky, jakmile se ocitáme tváří v tvář lidské nouzi. Není to bohužel vůbec Ježíšova nadsázka, ale stále se opakující skutečnost, že v takových vypjatých situacích selhávají právě ti, kteří si na sobě nejvíce zakládají. Svou skutečně lidskou tvář ukázal teprve cizinec a jinověrec, kterého tu mají v tomto kraji v nenávisti a opovržení. Zatímco kněz i levita, kteří by měli být pro ostatní výmluvným vzorem, raději svého nešťastného soukmenovce zdaleka obcházejí, tento smyšlený (nebo skutečný?) pohrdaný cizinec zůstane svým bezpříkladným šlechetným činem až do skonání věků synonymem opravdového aktivního lidského soucitu a solidarity. Neměl by být stejným synonymem i každý křesťan?

Nyní tedy přesně víš, kdo je tvůj bližní. Poděkuj Ježíši za vynikající dramaturgii této epizody a lapidární vysvětlení, že není na světě člověka, který by tvým bližním nebyl. *Nyní je ti to slovo velmi blízké, je v tvých ústech a v tvém srdci, takže ho můžeš vykonávat.*

Zavzpomínej si ve vsi upřímnosti, kolikrát a čím vším si zdůvodňuješ, že toho či onoho potřebného můžeš obcházet, jako bys ho neviděl. Kdo se ho má ujmout? Cizinec, kterému není cizí to, co by tobě mělo být vlastní a samozřejmé? Není to troufalost, třídít, vybírat si, diskriminovat tam, kde Bůh sám nedělá rozdílu?

Zákoník odchází a těžko říct, zda pochopil a zda také přijal. Využij této chvíle k pokorné prosbě, abys vždycky chápal, jako jeden z maličkých. Tam, kde žijí křesťané, by neměli potřební čekat, zda jim někdo pomůže, ale všichni by měli hledat, komu by mohli pomoci. Ti, kteří prosí: *Vyslyš mě, Hospodine, jsem plný bolesti, obrať se ke mně se svým slitováním⁽²⁾*, nebuší pouze na nebe, ale i na tvé srdce.

Buď bližním pro své bližní. *Jdi a jednej také tak.*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 10,21; ⁽²⁾ resp. žalm 68

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 30,10–14

Mojžíš řekl lidu: „Budeš poslouchat hlas Hospodina, svého Boha, a zachovávat jeho příkazy a nařízení, to, co je napsáno v knize tohoto Zákona, svému Bohu, celým srdcem a celou duší. Neboť tento příkaz, který ti dnes ukládám, není pro tebe příliš nesnadný a není tak daleko od tebe. Není na nebi, že bys musel říkat: ‚Kdopak nám vystoupí do nebe, aby nám ho snesl, oznámil a my ho mohli zachovávat?‘ Není daleko za mořem, že bys musel říkat: ‚Kdopak nám překročí moře, aby nám ho přinesl, oznámil a my mohli zachovávat?‘ Vždyť je ti to slovo velmi blízké, je v tvých ústech a v tvém srdci, takže ho můžeš zachovávat.“

2. čtení – Kol 1,15–20

Ježíš Kristus je věrný obraz neviditelného Boha, prvorozený z celého tvorstva. V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať už jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti – všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. Kristus je dříve než všechno ostatní a všechno trvá v něm. A on je hlava těla, to je církve: on je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. Bůh totiž rozhodl, aby v něm sídlila plnost dokonalosti a že skrze něho usmíří se sebou všechno tvorstvo jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krví, prolitou na kříži, zjedná pokoj.

Evangelium – Lk 10,25–37

Jeden znalec Zákona povstal, aby přivedl Ježíše do úzkých, a zeptal se ho: „Mistře, co mám dělat, abych dostal věčný život?“ Ježíš mu řekl: „Co je psáno v Zákoně? Jak tam čteš?“ On odpověděl: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou i celou svou myslí, a svého bližního jako sám sebe.“

Řekl mu: „Správně jsi odpověděl. To dělej, a budeš žít.“ Ale on se chtěl ospravedlnit, a proto se Ježíše zeptal: „A kdo je můj bližní?“ Ježíš se ujal slova a řekl: „Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a octl se mezi lupiči. Ti ho o všechno obrali, zbilí, nechali napolo mrtvého a odešli. Náhodou šel tou cestou nějaký kněz; viděl ho, ale vyhnul se mu. Stejně i jeden levita přišel k tomu místu; viděl ho, ale vyhnul se mu. Také jeden Samaritán přišel na své cestě k němu, viděl ho a bylo mu ho líto. Přistoupil k němu, nalil mu do ran oleje a vína,

Pokračování na str. 11

Rodina a společnost – pohled do budoucnosti

Příčiny a následky »demografické zimy« (1)

Společenská proměna probíhá tak rychle, že nám to bere dech. I základní buňka společnosti, rodina, je tím postižena. Ale jen málo politiků si udělá čas, aby se zamysleli nad základními otázkami lidského soužití. Stále znovu je to papež, je to Řím, kdo poukazuje na nezměnitelné danosti stvoření a tím na vůli Stvořitele. V této linii se nese také řeč prezidenta Papežské rady pro rodinu kardinála A. L. Trujilla o situaci dnešní rodiny. Pronesl ji minulý listopad na kongresu Evropského parlamentu ve Strassbourgu. Projev je mírně zkrácen.

Mezi negativními faktory, které dnes postihují rodinu, je třeba poukázat především na dva:

První je »vnitřní povahy«, vychází ze samotné rodiny a vede k rozpadu rodinných struktur. Jedná se o dnešní nestabilitu manželství a nedostatek důvěry u značného počtu mladých lidí k instituci rodiny jako místu pro uskutečnění lidské lásky. Některé průzkumy a studie sice znovu ukazují, že rodina patří k prvním životním přáním mladých lidí. Ale vysoký počet rozvodů a rozloučení dokládá, že instituce rodiny se u mladých lidí dneška nachází ve fázi slabosti. Rostoucí a v určitém smyslu alarmující počet párů žijících bez snubního listu má jistě co do činění s nedostatkem sebedůvěry mnoha mladých lidí ve vlastní schopnost zavázat se ke společnému životu.

Společenské znevážení instituce rodiny se dále prohlubuje v důsledku určitého strachu ze života. Pozdní sňatek bez vědomého důvodu, strach před dětmi z důvodu hospodářské nevyváženosti, strach z nezaměstnanosti, strach ze změny životního způsobu, ze závazků a domnělé ztráty úplné nezávislosti. To všechno a ještě některé další důvody vedou k tomu, co nazýváme »demografická zima«.

Slavný básník Oskar Wilde vypráví obdivuhodný příběh o obru, v jehož zahradě byly krásné květiny a mezi nimi si za jeho nepřítomnosti tajně hrály děti. Když se obr vrátil jednoho dne nečekaně dříve, překvapil děti při jejich hlučné hře. Rozzlobený vyhodil je ven. Ale

s dětmi zmizely i květiny a teplo života. Obrova zahrada zůstala jako věčná ledová poušť v osamělosti a opuštěnosti a její obyvatel upadl do hlubokého smutku. Plynula léta, až jednoho dne se připlížilo do zahrady smutku jedno dítě, které nevědělo o obrově nenávisti vůči dětem. Smích a hra proměnily opět zahradu v kvetoucí ráj plný barev a jarního vzduchu. Tu poznal obr svou chybu, vzal dítě plný něžnosti a pozval všechny děti, aby si hrály v jeho zahradě. Povídka »Egoistický obr« napsaná v roce 1888 má dnešní době co říci, protože otcovství a mateřství byly v některých blahobytných společnostech znepokojující měrou znehodnoceny.

Do těchto souvislostí patří i nedostatek důvěry ve výchovnou schopnost rodiny. V sociálním klimatu, které je poznamenáno »strukturální bezohledností« (F. X. Kaufmann) vůči dětem a rodinám, jsou požadavky opravdové výchovy skutečnou výzvou. Výchova se bezmyšlenkovitě deleguje na jiné instituce. K tomu by bylo možno říci mnohé. Budiž zde uvedeno alespoň, že »integrální rozmnožování« se neomezuje na biologické faktory, nýbrž zahrnuje celého člověka a stojí na autentickém povolání pro život.

Je to celistvý člověk, o koho se jedná. V literatuře Latinské Ameriky se vysoce oceňují názory Ernesta Sábata. Objevily se pod titulem »La Resistencia« - odpor. »Lidstvo se řítí do globalizace,« píše Sábato, »která kultury nespojuje, nýbrž je převládává jednotným modelem,

který se hodí tomuto světovému systému. Moje víra však se zakládá na naději, že se člověk na pokraji této propasti zastaví a vrátí se k transcendentním hodnotám, pro které se svobodně rozhodl a které mu byly v naší době dány Prozřetelností k dispozici.« Ernesto Sábato nepíše od zeleného stolu. Tento autor, jak víme, má mnoho zkušeností. Nyní volá k odporu ve jménu hodnot, bez kterých není možný důstojný lidský život. Tento odpor je především protest a obžaloba. »Plný zoufalství nad stavem tohoto světa chtěl bych zastavit čas dětství... tak jak zůstávají děti, v onom vesmíru nezaviněné chudoby se děti odklánějí od společnosti dospělých, kteří je zraňují a lámou. Ale tato představa a přání jsou strašně nereálné, je to, jako bych chtěl znásilnit život. A přesto jsem se často ptal, jaký podíl má tzv. výchova na tomto znásilnění lidské duše.« A dále Sábato upřesňuje: »Věřím, že výchova, tak jak k ní dnes všeobecně přistupujeme, vyrábí v dítěti zlo, protože je dítěti prezentujeme jako velké dobro. Neboť čím je tato výchova? Ve svém základním principu je to individualismus a schopnost ovládat. Učit děti současně křesťanství i dovednosti ovládat druhé, individualismu i společnému blahu, to může vést jen k velkým zmatkům.«

Nedá se popřít, že velký počet lidí je zmatený a narušený, protože velké vymoženosti naší společnosti hrozí odbouráním duchovních základů. Jsou to základy, na kterých stojí naše lidství. Chybí rozvaha, hrneme se do budoucnosti. Tento dojem

Kardinál A. L. Trujillo

nerozvážného pachtění za pokrokem zachvacuje každého, kdo pozoruje nelítostnou tyranii hospodářského myšlení a svévolné chování jeho protagonistů. Anthony Giddens, autor díla »Třetí cesta«, knihy, která přinesla určitý vliv na politiku Velké Británie, zdůrazňuje ve svém nejnovějším díle »Kypící svět« nejen rychlost proměn a jejich razantní zrychlování, ale také zmatek, který tato změna vyvolává. O globalizaci tvrdí: »Ona mění náš život, náš životní způsob, a to velmi radikálně. Jsme poháněni Západem vpřed hospodářskou a politickou mocí Spojených států. Ty způsobují ve velké míře existující nerovnost.«

Giddens věnuje významnou kapitolu také rodině. I přes určitou zdrženlivost, se kterou pojednává o tomto tématu, uvádí hluboko sahající proměny ve vztahu k této instituci na oddělení sexuality od plození potomstva. Dlouhou dobu byla sexualita spojena s manželstvím a legitimitou, ale dnes se oběma nepřiznává žádná souvislost. Jistě, mluví se dnes mnoho o hodnotách, ale tento pojem se už dávno vyprázdnil. Následky to-

hoto přizpůsobovacího chování ve jménu nezbytnosti individuální svobody, která nedbá současně na požadavek, aby byly splněny i etické podmínky, je ve značné míře znepokojující. To se odráží i v řeči. »Vstoupit do partnerství nebo opustit partnerství popisuje dnešní situaci přesněji než pojmy manželství a rodina. Je požadavek mít vztahy dnes již důležitější než otázka, zda jsme sezdáni? V tradiční rodině bylo manželství něco jako přirozený stav. Manželství svazuje, což se o partnerství nedá říct.«

Podle názoru mnoha znalců rodiny je změna v některém ohledu již nezvratná, především ve vysoce rozvinutých západních zemích. A přece sociologové nej-různější provenience poukazují důrazně, že rodina je jedinou institucí, která je schopna předat lidské osobě v plnosti lidskou tvářnost.

Druhý fenomén, který můžeme označit jako »externí«, přispívá k tomu, aby se rodina ještě více oslabovala. Jedná se o politické požadavky, a dokonce o konkrétní rozhodnutí, která instituci rodiny mají zatížit a ohrozit. Takové požadavky, které přijaly již parlamenty a vlády, mají nedozírné důsledky. Škodí nejen rodině jako základní buňce společnosti tím, že zpochybňují její smysl a tím i celkovou sociální strukturu. Rodina je pro obecné blaho konstitutivní a v podstatné míře přispívá k obecnému dobru národů. Proto je dynamika, která v důsledku určitých politických rozhodnutí zachvátila rodinu, také zkázonosná. Protože takové zákony ke vzoru chování vytvářejí mentalitu a životní způsob, které neodpovídají požadavkům přirozeného práva. Důsledky na etické povědomí jsou již velmi povážlivé.

Abych uvedl příklad. Pojem rodiny se stává víceznačným, a proto je pro rodinu, která se zakládá na manželství, mimořádně nebezpečné, že se ho začíná používat i pro partnerství, která

s rodinou nemají nic společného. Papež Jan Pavel II. v tomto směru mluví naprosto jasně. Tak např. v únoru 1994 zdůraznil: »Vztah mezi dvěma muži nebo mezi dvěma ženami nemůže zakládat rodinu. Ještě méně může mít takové sdružení nárok na adopci dětí bez rodiny.« Také Papežská rada pro rodinu v dokumentu »Rodina, manželství a partnerství« v červnu 2000 poukázala na škodlivé účinky, jestliže budou taková partnerství postavena do stejné roviny jako »legální manželství« a bude jim »dokonce přiručeno právo adopce«.

Musíme tedy konstatovat existenci krajně znepokojujícího fenoménu: zákony, prováděcí předpisy a vůbec rodinná politika se mají orientovat na skutečnosti člověka. Místo toho dýchají dechem ideologických premis a jsou slepé ke skutečnosti. Papež Jan Pavel II. v říjnu při Třetím světovém setkání rodin v Římě poukázal na hodnoty a pravidla oné »základní gramatiky lidského bytí«, které se mají odrážet v zákonodárství. Přitom se jedná o hodnoty a pravidla, které utvářejí i základní zákonitosti dialogu soužití mezi národy. A dodal: »Vznášim naléhavý požadavek, aby vlády, parlamenty, mezinárodní organizace a především Organizace spojených národů nepřehlížely tuto pravdu. Všichni lidé dobré vůle, kteří věří v tyto hodnoty, vyzýváme, aby účinně spojili své úsilí, aby tato pravda našla výraz v praktickém životě, v kulturních trendech, ve sdělovacích prostředcích, při politických rozhodnutích a v zákonodárství národů.«

Ušlechtilý záměr uvést politický řád do souladu s přirozeností věcí, člověka, lidské lásky je dnes často nahrazován ideologickým myšlením, která vychází z antropologie, kterou jistě není možno označit za neškodnou nebo nevinou. Je to antropologie, která je paradoxně zaměřena proti člověku samotnému.

Výsledkem tohoto myšlení je úpadek rodiny a s tím i oslabení sociální struktury. Je to svého druhu sebevražda národů, slepota vůči obecnému blahu.

Již Romano Guardini poukázal na nebezpečí »nelidského« nebo »nehumánního člověka«. Ve studii, kterou Romano Guardini věnoval Hansu U. von Balthasarovi, vidí velký myslitel »nelidskost člověka« v bezprostřední souvislosti se zapomínáním na Boha a v používání výkonné, ale i zavádějící technologie. Guardini napsal jedním dechem prorocky: »Je to pro mě, jako by celé naše kulturní dědictví zachvátila ozubená kola obrovského stroje, který všechno semele. Staneme se chudými, budeme krutě chudí.« I ve svém posmrtně vydaném díle »Existence křesťanů« pozoruje Guardini, jak duch jako takový může onemocnět. »Děje se tak nikoliv bezpodmínečně, pouze tehdy, když se duch mýlí, ale my jako bychom všichni byli duševně nemocní, protože se všichni klameme; ne pouze tehdy, když duch hojně lže; nikoliv, duch je nemocný, když ve svých kořenech ztratí vztah k pravdě. To pak se děje tehdy, když již nemá vůli hledat pravdu a nepřijímá odpovědnost, která z hledání pravdy vyplývá; když mu už nezáleží na tom, rozlišovat mezi pravdou a klamem. Proto je také „vymývání mozků“ zločinem obzvláštní ohavnosti, kterého „je třeba se bát více než vraždy“. Protože je to lidskost, která se tu vraždí.«

Tímto způsobem se vymazávají a diskvalifikují pojmy, které měly po staletí pevnou pozici. Buďto jsou opatřovány přívlasky jako »tradiční«, »překonány«, »zastaralé«, nebo se nahrazují jinými jako »partnerství«, nebo »životní společenství«. Ještě horší je, když se původní pojmy naplňují novým obsahem. Tak například se slovo »rodina« používá pro životní skutečnost, která nemá s rodinou nic společného, ať už ji z morálního hlediska

hodnotíme jakkoliv. Totéž platí pro slova jako »manželství«, »adopce« atd.

Je třeba se tvářit v tvář tomuto vývoji a perspektivám pro rodinu v Evropě ptát, jaký smysl sleduje oslabení instituce rodiny. Co může člověk očekávat od společnosti, ve které je rodina tak znehodnocena, ačkoliv je základní buňkou této společnosti?

Zákony mají odrážet hluboké, trvalé tužby lidské osoby a národů. Mají vycházet z těchto přání srdce, přesněji je zkoumat, a nikoliv experimentovat s absurdními teoriemi a modely.

Církevní učitel sv. Tomáš Akvinský vypracoval s hlubokou důkladností podstatu zákonodárných procesů. Podle toho je zákon ordinatio rationis, tak říkajíc návrh řádu podle rozumu, vyhlášený tím, kdo přijal úkol pečovat o společnost. Proto nesmějí právní předpisy pro společnost vycházet ze slepé zvěle, nýbrž musí být hluboce zakotveny v jednotlivých osobách, rodině a politickém společenství. V tomto smyslu musejí i pozitivní zákony spočívat na přirozeném zákonu, tak jak jej nacházíme vtisknutý v srdci člověka.

Když však odpovědní v politice a společnosti ignorují spojení mezi pravdou a svobodou, pak se dění stane normou, právní šňůrou jednání a pravda se skrze události z vědomí vytlačí. Půjdeme-li do důsledku, musíme legalizovat také zločiny, neboť i ony jsou faktum, které není možno zjevně sprovodit ze světa, proto by bylo nesmyslné je nadále zakazovat. Tento příklad není tak absurdní, jak by se mohlo zdát. V posledních letech jsou schvalovány zákony, které kromě již zmíněné ambivalence dávají najevo vůli prosazovat právě v citlivé oblasti manželství a rodiny faktum. Že je manželství a rodina uznáním protipřirozeného partnerství ještě dále zatlačována, je evidentní.

(Pokračování příště)

Co dělat pro obnovu rodiny?

Do posledního místa zaplnil seminář „Krise současné rodiny“, uspořádaný 29. 5. 2001 Hnutím pro život ČR, Občanským institutem a Asociací pro právní ochranu dětí a mládeže (APODAM), jeden jednací sál Poslanecké sněmovny. O nedobré situaci rodin, zvláště mladých, hovořili v celodenním programu domácí i zahraniční odborníci. Mezi přednášejícími vystoupil arcibiskup Karel Otčenášek, senátor Jiří Šenkýř (KDU-ČSL), poslanci Marek Benda (ODS) a Jiří Karas (KDU-ČSL), který nad seminářem převzal záštitu. Položili jsme Jiřímu KARASOVI, předsedovi APODAM, několik otázek.

Jak na vás zapůsobilo vystoupení pana arcibiskupa Otčenáška?

„Pan arcibiskup velice hezky mluvil o tom, že na kvalitě rodin záleží celá budoucnost lidstva. Řekl, a to je velká pravda, že je nezbytné, aby se každý člověk dobré vůle angažoval v záchraně a podpoře hodnot a potřeb rodiny. To podle jeho slov znamená zvěstovat dobrou zvěst o křesťanské rodině a z celého srdce odvážně spolupracovat se všemi, kdo prožívají svou odpovědnost za službu rodině.“

Vy jste se na semináři zamýšlel nad nerespektováním úlohy rodiny v dnešní společnosti. Co je příčinou takového postoje?

„Nedobrá situace rodiny pramení z nízkého respektu k mnoha funkcím, které rodina tradičně plní. Rodina jako základ státu – a tato definice stála už u zrodu Československa v roce 1918 – fak-

ticky přestává být jako základ státu vnímána. Život v rodině, který Josef Čapek označil za nejvyšší metu, jíž může člověk vůbec dosáhnout, se v dnešní společnosti, založené na snadno dostupném požitku, stává něčím nepohodlným a nepochopitelným. Zjednodušeně se dá říci, že lidé postrádají vědomí o tom, proč jsou na tomto světě a jaké mají místo v řetězci lidských generací. A pokud to tuší, často postrádají zodpovědnost takovému poslání dostat – to znamená realizovat se v první řadě v dobré a funkční rodině. Obecná nezodpovědnost, vyplývající z deficitu výchovy, je ještě živena různými tlaky proti rodině, které se pak přenášejí až na úroveň státní politiky.“

Kritizoval jste právě lhostejný přístup státu k rodině...

„Ano, jde o selhávání úlohy státu ve vztahu k rodině. Vláda se

chová k rodině macešsky a dělá to programově. Například místo investování do pro-rodinné a propulační politiky uvažuje o dovozu cizí pracovní síly a o zrovnoprávnění homosexuálního svazku s manželstvím. Ale není to jen z hlavy jedné vlády. Tyto trendy k nám importují média a odehrává se to dokonce na úrovni Evropské unie a OSN. Právě delegace EU vystupují na konferencích OSN nejuťočněji proti tradiční rodině i proti ochraně života.“

Mezi jinými náměty zazněla na semináři i myšlenka rodiny jako obecně prospěšného podniku. Co si pod tím lze představit?

„Je to jeden z nápadů, jak podpořit sociálně nedocenenou rodinu cestou zvýraznění její ekonomické samostatnosti a prospěšnosti fungování rodiny jako institucionálního základu státu. Vystoupila s ním ve svém mimořádně fundovaném vstupu paní Michaela Freiová z Občanského institutu. Mělo by jít o rodinu jako podnik svého druhu, který má svou režii, a měl by také být daňově zohledněn. To znamená ponechat rodině co nejvíce z toho, co si sama vydělá. Samozřejmě, že rodiny s větším počtem dětí by měly nízké daně a mohly by mít i daňové přeplatky, které by se jim k určitému datu vracely. Tím by se tyto rodiny měly maximálně finančně odbřemnit.“

Které další příspěvky vystupujících vás oslovily?

„Senátor Šenkýř hovořil o vztahu dokumentu České biskupské konference Pokoj a dobro k problémům české rodiny a poslanec Benda promluvil na téma Rodina jako výchova k zodpovědnosti. V programu vystoupil i známý holandský psycholog dr. Aardweg, který se zabýval kampaní za legalizaci tzv. homosexuálního manželství. Pozitivní a nadějně byly i zkušenosti předsedkyně Sdružení Za dětský život paní Lenky Kuřátkové a jedné její klientky z prevence umělých potratů.“

Co je tedy možné pro zlepšení situace rodin udělat?

„Myslím, že velmi mnoho pro to může udělat křesťanskodemokratická politika. Musí ovšem mít odvahu jít proti mediálním tlakům, říkat holou pravdu o problémech rodiny a spolupracovat se všemi nevládními organizacemi, které vycházejí z pro-rodinné filozofie. Angažovanější by měly být i naše církve – není je v této oblasti mnoho slyšet. Máme přece společný cíl: navrátit rodině významné postavení ve společnosti a obnovit všechny její role, včetně kulturní, sociální a reprodukční funkce.“

Ferdinand Peroutka

Maminko, já si to dítě nechám!

Tato skutečná, i když neuvěřitelná příhoda našla své vyústění ve fatimský den 13. února.

Jako babička jsem vyprávěla tuto příhodu plná vděčnosti k Matce Boží,

Královně lásky a Matce života.

Všechno začalo na konci jednoho týdne v červnu loňského roku. Byla jsem právě v italském poutním místě Schio, kde pracuje moje dcera Klarisa a kde se setkávám se stejně smýšlejícími lidmi, což pro mne představuje vždy konec týdne plný modliteb a duchovního osvěžení a posílení.

Onu sobotu odpoledne mě však zastihl zoufalý telefonát mé dcery Nikol. Plakala do telefonu a mezi vzlyky mi sdělovala, že její přítel, se kterým již půl roku žila, ji po ostré hádce opustil a znamená to mezi nimi úplný konec.

Nejhorší však na tom bylo, že testy potvrdily, že Nikol je těhotná. Ona však toto dítě v žádném případě nechtěla, už proto ne, že »to je dítě toho psychopata«, jak jej nazývala. Byla tak zoufalá,

bezradná a šokovaná, že jí nebylo možno dát kloudnou radu ani říct svůj názor.

Nevěděla jsem, jak jí mám telefonem potěšit, a řekla jsem jí ve své bezradnosti: »Svěřím všechno na tomto milostiplném místě Matce Boží a budu se v této záležitosti modlit.« Na to ona: »To si můžeš klidně ušetřit!« a rozhovor skončil.

Vyprávěla jsem o tomto nešťastném telefonickém rozhovoru své dceři Klarise a jedné rodině přátel, kteří mi hned slíbili, že se v této záležitosti budou modlit. Šla jsem ve své nouzi také za jedním knězem a vyprávěla jsem mu o hrozném záměru své dcery. Slíbil mi ihned, že na můj úmysl bude sloužit mši svatou. Mimo to mi doporučil, abych si opatřila film »Němý výkřik« a ukázala ho své

dceři. Domníval se: »Zde může pomoci jedině nebe. Chceme shromáždit co nejvíce prosebníků, aby v této záležitosti zaútočili na nebe množstvím modliteb a obětí.«

Kristián, přítel mé dcery Klarisy, pracuje v Meranu v Domě života. Zavolali jsme mu. Zajistil nám film a přinesl ho v domluvenou hodinu k výjezdu z dálnice v Bozenu.

Jak mnoho lidí, sestra, přátelé, kněz, známí, nám pomáhalo modlitbou a konkrétními činy! Všem na tomto místě upřímně Pán Bůh zaplat! Jak důležitá a nutná je modlitba a oběti a jak cenná je přímluva nebeské Matky! Skrze modlitbu může vzít všechno do svých rukou a podle Božích plánů to dopadne dobře.

Jela jsem tedy s filmem a hromadou časopisů LEBE do své vlasti.

V pondělí ráno šla Nikol k ženské lékařce a přišla domů s potvrzením, že je v sedmém týdnu těhotenství. Současně si přinesla adresu poradny, kam si měla zajít, aby získala »lístek na potrat«. Byla jsem šokována tím, jak to všechno jde dnes snadno a rychle. Prosila jsem ji, aby se alespoň podívala na film a do časopisů LEBE a poslala jsem ji k její přítelkyni. Přijala to všechno značně nerada, ale i tentokrát mi pomohly moje střelné modlitby.

Když odešla, zavolala jsem svému zpovědníkovi, který zná všechny mé děti a ke kterému mám velkou důvěru. Všechno jsem mu vyložila a on mi ihned slíbil pomoc modlitbou. Chtěl by ovšem také mluvit s mou dcerou. Tento rozhovor mi dodal velkou útěchu.

Večer mi zavolala moje dcera Nikol a řekla mi: »Maminko, nedělej si starosti, já si to dítě nechám!« Nikdy jsem neslyšela

DĚKUJI TI, BOŽE

*Moje matka mi říká:
Ty jsi moc malý.*

*Učitel si myslí:
Ty těžko chápeš.*

*Farář mi nadává:
Ty jsi zkažený.*

*Kamarádi se mi smějí:
Tys prohrál.*

*Poradce pro povolání ví:
Ty se nehodíš.*

*Mistr prohlašuje:
Ti druzí jsou lepší.*

*Četař huláká:
Ty nemáš postoj.*

*Bůh říká:
Ty jsi mi podobný.*

Děkuji ti, Bože!

nic krásnějšího, než je tato věta. Nikol mi pak vyprávěla, že se na film ještě jednou podívala se svým přítelem a pak hovořila s mým zpovědníkem. 8. prosince jsem její děťátko zasvětila Panně Marii a 13. února 2001, ve fatimský den, se narodilo krásné zdravé děvčátko.

Bylo pokřtěno na další fatimský den, 13. května, a dostalo jméno Laura.

Milé maminky a babičky: zasvěťte své děti a vnuky milé Matce Boží. Maria je pošle a přivede v lásce ke svému Synu Ježíši.

Skrze moc modlitby může dnes Laura žít. Modlitba je v mnoha situacích jedinou nadějí a poslední záchrannou kotvou.

*Josefa Heilmeyerová
Podle LEBE 53/2001*

Nikol se svou dcerou Laurou

Zná Boha i svět

Fyzik a kněz ve službách církve

Je velmi zajímavé mu naslouchat, už také proto, že je stále plný humoru. Čtyři hodiny s ním utekly jako voda.

Kdo je Bernard Philberth? Je to význačný fyzik a současně katolický kněz. Již ve třinácti letech udělal první vědecký objev.

Narodil se roku 1927 v Horním Bavorsku. Jeho otec byl soudcem. Často ho překládali. Nakonec se usadili v Mnichově. Zde dokončil Bernard základní školu a nastoupil do reálného gymnázia. Jako třináctiletý udělal vědecký objev, který byl předán říšskému ministerstvu pro zbrojení. Obdržel od ministra děkovný dopis. Tento dopis mu později zachránil život, když byl krátce před koncem války zatčen. Již jeho otec byl jako spravedlivý soudce u onoho režimu v nemilosti.

Ve zmatcích blížícího se konce války pokouší se mladý Philberth rychleji ukončit oficiální studium. Po šesté třídě se »z vlastní autority« přesadil do osmé. »Vznikl z toho dlouhotrvající cirkus s ředitelem, který se nemohl rozhodnout, zda to má schválit.« Naštěstí mu ostatní profesori dali dobré vysvědčení.

I přes překážky maturoval v roce 1945, ale musel ještě několik měsíců usilovat o uznání. »Maturitu jsem dokončil za podpory amerického dělostřelectva,« vypravuje. Koncem dubna byl Mnichov již v dostřelu blížící se fronty. »Několik tuctů detonací mi poskytlo příležitost nalistovat pod lavicí potřebná slůvka, abych obstál z latiny.«

Vy a buddhista?

»Byla to doba, kdy na mě silně zapůsobil buddhismus.«
»Vy a buddhista?« ptám se s údivem. Otázka po Bohu a jeho vztahu k člověku ho vždy velmi zajímala. Již jako středoškolák

se začal zabývat velkými náboženstvími a hledal o nich prameny ve státní knihovně.

»Klasický buddhismus je velká duchovní moc. Neváhám říct, že překonává naši filozofii a naše chápání světa. Špičkoví fyzikové jsou často buddhisté.«
Přerušila jsem ho: »Jak dlouho trvala u vás tato fáze?«
»Přibližně od 16 do 21 let. Pak jsem poznal, že vykoupení je jedině v Ježíši Kristu.«
Právě poznání jiných náboženství a kontakt s vedoucími osobnostmi v Evropě i ve východní Asii mu daly poznat, že setkání s nestvořeným Bohem je možné jen skrze Krista.

Následuje studium fyziky v Mnichově. Philberth chtěl studovat kvantovou fyziku a teorii relativity, aby tyto objevy uvedl do souladu se Zjevením. Během studia udělal několik objevů. »Philberthův transformátor« se mezitím stal učební látkou na školách.

Dělat tehdy objevy přinášelo jen práci a ztráty. »Později jsme měli také nějaké příjmy. Ale i tak jsme vždy měli všechno, co jsme potřebovali.«

Zpět ke studiu. Díky svým vynálezům nepotřeboval pro svůj doktorát žádné předběžné zkoušky ani diplom. Ale v roce 1956 »musel« svou doktorskou práci přerušit a už ji nikdy nedokončil. Do jeho života vstoupil Bůh »s jiným projektem«.

Bylo to právě o svátku Božského Těla v roce 1956. Philberth se zdržoval v klášteře v Metten, kde mu pan Grönland ukázal na mapě ledovců, kam se mají ukládat radioaktivní odpady atomové energie celého světa. Na tomto úseku nikdy nepracoval, ale dostal údaje, které potřeboval. »Vedle atomové války je uskladňování atomových odpadů největším nebezpečím pro lidstvo. Milionkrát milion curie radioaktivity je tu uloženo.«

O této události podá zprávu církev. Papež Pius XII. posílá v této záležitosti apoštolského nuncia na spolkové ministerstvo pro atomovou energii.

To, co mi Philberth odpověděl na moji otázku, jak zažil Boží přítomnost, chtěla bych podat doslova:

»Nikdy jsem Boha neviděl ani neslyšel. Nemluví německy ani jiným jazykem. Je to jako v Janově Prologu: 'Na počátku bylo Slovo a to Slovo byl Bůh.' Není to žádná řeč v přítomnosti. Proto také nedochází k žádnému nedorozumění, protože se nejedná o řeč. Nevidíme ho také ani přicházet, ani odcházet.«

On je bezčasový a nadčasový. Když je zde, je to, jako by zde byl od věčnosti a jako bychom byli od věčnosti u něho. Tu odhalujeme stvoření světa i konec vesmíru. A když je pryč, myslíme si, že tu nikdy nebyl. Ale víme přesně, co chtěl...«

Vypráví to všechno bez patosu, zcela samozřejmě. Bernard Philberth mohl zažít Boží přítomnost několikrát: Udělal přítom zkušenosť obdivuhodné ztráty relativity: »Pak prožíváme věci kolem jako dým, jako prázdnotu. Před „tím, který je“, je všechno jiné bytí jako stín a my sami také. Člověk vnímá svoji nicotnost tak velice, že to ani nemůže vydržet. Člověk vidí, jací jsou druzí lidé před Bohem, ale neodvážá se o nich žádného soudu. A ještě něco:

Ačkoliv Bůh je ve své přítomnosti vše přesahující, zůstává před ním člověk zcela svobodný a může Boží požadavky buďto přijmout, nebo odmítnout.«

Projekt »Uložení radioaktivních odpadů na ledových pólech zeměkoule« byla jeho první odborná publikace v časopise »Atomová energie« v roce 1956. Přichází na mezinárodní odborné konferenci, na které bere s sebou svého bratra. Na zasedání Akademie věd v Paříži představí jeho práci nejvyšší francouzský komisař. Projekt se dostane na mezinárodní konferenci o atomovém odpadu v Monaku 1958.

Přicházejí nabídky, které nemůže přijmout. Teprve později pochopí, že Bůh nechce, aby přijímal tituly, vyznamenání nebo výnosná místa. »Musím na to všechno rezignovat. Nemohu se před světem chlubit věcmi, které nepocházejí ode mne,« vysvětluje mi. Co se s tímto projektem stalo? Z vojensko-politických důvodů pro zachování rovnováhy mezi velmocemi nebyl tento projekt dosud realizován. Budoucnost si vyžádá...

Finanční sestup...

R. 1960 pracuje na své první knize: »Křesťanské proctví a nukleární energie«. Philberth je psaním tak zaměstnán, že nemá čas pro něco »výnosnějšího«. Jde to s ním finančně s kopce. Tu mu Pán daruje vynález. Zatímco jeho bratr byl kvůli doktorské práci v Pyrenejích, napadne ho idea nového transformátoru: PM »plášťový řez«.

Vzhledem k extrémně nepřiznivému právnímu postavení vynálezce musí Philberth prodat svá práva za směšnou cenu. Přes gigantickou produkci transformátorů nemá z toho jeho rodina prakticky nic.

Jen tak mimochodem se dovidám, že oba bratři Philberthové »se schválením nejvyšší církevní autority« byli překvapivě 3. 7. 1972 vysvěceni na

kněze se zvláštním statutem »ad titulum patrimonii«. Spolu se svěcením dostali zvláštní úkol pracovat v poli napětí mezi vědou, průmyslem a výzkumem na straně jedné a teologií a hlášením víry na straně druhé. Mají pro tuto oblast hledat nová pojetí. Nemají od církve jiné úkoly, naopak těší se velké samostatnosti. Jen jakoby příležitostně se ujímají výpomoci ve farnosti, z toho několik měsíců v Austrálii.

Jako kněz dostává se P. Philberth k benediktinkám na Filipínách. Chudinská čtvrt na něho hluboce zapůsobí. »Jak oni milují své děti! Mohli by je potratit, ale nechtějí z lásky k dětem a k Bohu. Nechtějí se starat o budoucnost, jak se stále říká, protože ten, kdo je na pokraji vyhladovění, se nestará o jistoty na deset let dopředu.« Poznává, že nejvíce by těmto domorodcům pomohlo vzdělávání mládeže, aby později mohli užít své velké rodiny.

Roku 1986 zakládá se svým bratrem nadací pro výchovu chlapců a dívek. Počátek 80. let bylo právě krátké období, kdy měli trochu více peněz. Předal peníze Steylerským misionářům, aby byli nositeli nadace. Výbor benediktinek na Manile spravuje tuto nadaci. Dává teď haléř k haléři. Zatím se tak pomohlo 70 absolventům a 200 stipendistům. Mnoho se však musí pro nedostatek prostředků odříct.

Autor několika knih

Z pera P. Philbertha vzešlo několik knih: »Trojjediný«, »Vesmír« a »Přežijeme bez vynálezů?«

Vesmír je kniha o fyzice, kterou zpracoval spolu se svým bratrem. Tvrdí, že všechno důležité v ní je od bratra. »Bez něho bych nemohl nic dělat. Já mám koncepty, ale nápady mají i chovanci v blázinci. Důležité je, kdo je zrealizuje. A to dělá můj bratr. On tomu dává tu správnou formu. Tak se stáváme

BRAŇTE

NEKOMPROMISNĚ VÍRU

Ve zvláštním kurzu pro 140 biskupů, kteří byli jmenováni a vysvěceni v minulém roce, vyzval kardinál Ratzinger účastníky, aby jako pastýři Církve byli v konfliktech připraveni být neohroženými obránci, kdykoliv se jedná o poklad víry. Musejí dbát na to, že teologie »není žádnou soukromou spekulací, nýbrž nástrojem pro výklad víry Církve«. Byl by to falešný mír, kdybychom dávali věcem volný průběh a vyvolávali tak dojem, že je nám vše lhostejné.

AFRICKÉ MEDJUGORJE

Katolická církev oficiálně uznala mariánská zjevení v Kibeho v Ruandě v diecézi Gikongoro. Matka Boží se zde zjevila v listopadu 1981 třem děvčátkům a představila se jim jako »Matka Slova« a vyzývala k obrácení, pokání a ke smíření. V 90. letech se tato oblast stala jevištěm krvavých střetů mezi kmeny Tutsi a Hutu. Místní biskup dovolil již v roce 1988, aby zde byla Matka Boží uctívána. Po nezbytném procesu a ověření pravosti byla tato zjevení uznána Svätým stolcem.

140 LET L'OSSERVATORE ROMANO

1. července 1861 vyšlo první číslo vatikánského deníku

L'Osservatore Romano. Tento list 140 let věrně slouží Petrovu stolci a nauce víry. Pro speciální jubilejní vydání napsal kardinál Crescenzo Sepe, že vatikánský deník nám významně pomáhal zvláště pochopit cestu od 2. vatikánského koncilu k Velkému jubileu. Jako svůj zvláštní dar věnoval listu svůj osobní dopis také Jan Pavel II.

50. VÝROČÍ KNĚŽSKÉHO SVĚCENÍ

O slavnosti apoštolů Petra a Pavla oslavil kardinál Josef Ratzinger své 50leté kněžské jubileum. Mezi prvními gratulanty byl papež Jan Pavel II., který poděkoval prefektovi Kongregace pro nauku víry za jeho neúnavné úsilí na poli víry. Podle papežova listu se u tohoto preláta šťastně snoubí úřad a charisma, misijní zápal a služba jednotě, jak to osvědčil Josef Ratzinger již jako mladý teolog. Ratzinger se pak stal arcibiskupem Mnichova a Freisingu, Pavel VI. jej jmenoval kardinálem a nakonec jako osvědčeného »Cooperator veritatis« – spolupracovníka pravdy – povolal do služeb kurie.

Jan Pavel II. vysoce ocenil obrovský objem práce, kterou jubilant vykonává, a jeho »ducha pokory a zdrženlivosti«.

Podle Radio Vaticana

členy nejstarší akademie věd na zemi.«

Jak přirozený je styk P. Philbertha s Bohem, uvědomuji si, když se stane toto: Můj host náhle vstane, vezme jednu fotografii a směje se: »Zeptáte se mně, co to má společného s Bohem. Viděla jste už někdy draka?« ptá se mě. »Takového, který létá?« ptám se s údivem. »Ne, opravdového,« směje se. Fotografie představuje netvora jako z prehistorického filmu. »Kouše to?« ptám se opatrně.

»Co to znamená kouše, ten vás sežere se vším všudy!« Tato masožravá příšera je potomkem dinosaurů a je domovem v Austrálii. Je dlouhá několik metrů. Philberth si vždycky přál spatřit takové zvíře.

Před několika lety byl 24. prosince opět v Austrálii v osadě domorodců. I zde zažil bezprostředně Boží přítomnost. Obrátil se na Pána: »Je tu jedna ostuda. Už jsem tu byl několikrát, a nikdy jsem neviděl toho obra. Ty máš moc nechat

ho, aby se tu proběhl kolem.« A pojednou jsem věděl, že Pán mi ho předvede, ještě než skončí Vánoce.

25. prosince právě při posledních slovech večerních nešpor, »přijde jedna obří guana, zůstane několik minut stát, pomalu otočí hlavu a opět odtáhne«.

Na udivenou otázku misijního biskupa »To vás nic lepšího nenapadlo?« odpověděl Philberth pouze: »Nenapadlo, Excellence.« A pro mne dodává: »Bůh má humor. Bůh je přece živý, spojuje v sobě všechny dobré vlastnosti, jaké existují.«

I nyní pracuje na jedné knize. V té mají být vysvětleny pravdy víry ve světle vědy a techniky vzdělaným lidem. »Má to být pokus vysvětlit a komentovat prastaré neměnné pravdy víry přiměřeně dnešní době. Nešťastí a porážky církve vznikají vždy v důsledku úzké teologické interpretace,« míní P. Philberth, »nikoliv proto, že církev trvá na pravdách víry. Je třeba stále znovu přezkoumávat interpretace.«

Tento papež je velký dar

Nyní prožívám stále znovu a znovu, jak se i kněží odvracejí od pravd víry. Chtěla bych vědět, co si o tom myslí. »Žijeme nyní v rozdělené církvi: na jedné straně úzkoprsý tradicionalismus, na druhé straně bludně učící progresismus. Ti první konzervují interpretace, absolutizují je a zasazují církvi těžké porážky. Ti druzí odhazují základní poklad víry přes palubu a ničí naši duchovní existenci. Uchovat poklad víry, chránit ho a bránit, aniž bychom ustrnuli v teologických interpretacích, to je dnešní úkol. Současný papež je velkým darem Božím světu právě v tomto směru.«

Čas uplynul příliš rychle. Setmělo se, když mě P. Philberth doprovází k autobusu, ale pro mne se mnohé opět velmi vyjasnilo.

*Vision 2000 - 5/91
Přeložil -lš-*

To dělej a budeš žít (Lk 10,28)

Abychom získali věčný život, musíme proměnit velké Boží přikázání lásky k Bohu a k bližním ve skutečnost. Je pro nás rozhodující, abychom plnili Boží vůli a žili v jeho lásce.

Láska k Bohu a k bližním je neoddělitelná. Není možné žít láskou k Bohu a neproměnit ji v lásku k bližním. To je nejen biblický zákon, ale i přirozený zákon, který je vepsán do nitra člověka. Svátí, které církev dává lidem za příklad, praktikovali tento zákon obdivuhodným způsobem. Oni jej chovali ve velké úctě.

Jak se snažíme my, kteří jsme věřící, proměňovat lásku ve skutek? Jakou konkrétní odpověď dáváme na velké přikázání lásky, které Bůh dal již na počátku (Dt 6,5; Lev 19,18.35; Joz 22,5)?

Láska k Bohu je první přikázání. Je zdrojem druhého, které je s ním spojeno. Poslyšme, co říká posvátný text: *Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí.* Tento příkaz lásky zahrnuje čtyři oblasti našeho bytí:

Celým srdcem: Milovat Boha z celého srdce znamená: orientovat k němu celý svůj citový život, hledat jeho přítomnost, dávat mu přednost přede vším ostatním. Znamená to, že musíme ve svém vnitřním životě žít tuto lásku živou touhou, abychom se mu vždy líbili. Znamená to modlit se celým srdcem.

Celou duší: Boha milovat celou duší znamená řídit život podle Boží vůle, darovat Bohu svůj život tím, že se mu člověk bez výhrady odevzdává. Znamená to přijímat zkoušky a obětovat je Bohu ve vroucí a vytrvalé modlitbě.

Celou silou: Přiměřeně duševním, tělesným, intelektuálním, hmotným a profesním prostředkům, které má člověk k dispozici, má každý člověk usilovat, aby Boha stále více miloval a při zachování úcty k druhým také

je přiváděl k tomu, aby Bůh byl stále více milován. Milovat Boha ze všech svých sil znamená sloužit Bohu přijatými dary a charismaty. Znamená to být ochoten velkodušně sloužit Bohu a žít podle duchovních pravidel, abychom se lépe modlili, praktikovali askezi, poznávali Boží milosti a Boží slovo a pokračovali s velkou vírou na cestě svatosti.

Celou myslí: Milovat Boha celou myslí znamená hledat jeho vůli, žít se jeho slovem, prohlubovat jeho znalost, abychom je mohli lépe prosazovat do praxe. Znamená to pod Božím pohledem rozjímat v modlitbě o tom, jak stále lépe uskutečňovat Boží vůli tím, že orientujeme svůj rozum k nebeským věcem. Poslouchat Boží přikázání je základem veškerého duchovního a náboženského života. To se týká všech věřících, ať už je jejich povolání jakékoliv (věřící laici, kněží, řeholníci, mniši...).

Musíme být s Bohem spojeni těmito prostředky lásky, které mu darujeme a osvědčujeme ve své každodenní práci, modlitbě a liturgii. Bez modlitby není žádné plodné lásky k Bohu. Modlitba je svědectvím o pravosti naší víry, naší lásky k Bohu. Musíme se s prostým srdcem a usebraností stále vracet do Boží přítomnosti. Kdo miluje Boha, udělá si každý den čas, aby se s ním setkal v obdivuhodném, a přece tak prostém prostředku modlitby.

Buďte pozorní! Když je naše modlitba čistá a vyslovená srdcem, když se uskutečňuje se správnou a velkodušnou vírou, pak má mimořádnou moc. Žijeme vírou, aniž bychom viděli, ale Ježíš nás za to blahoslaví (srov. Jan 10,29). Nejsme jako svátí v nebi, kteří patří na Boha tváří v tvář. Naše budoucí sláva v nebi pak bude odpovídat úkonům lásky, kterými jsme naplnili svůj život.

Všichni svátí v nebi, kteří se zjeví lidem, je povzbuzovali k tomu, aby Bohu darovali všechno ve velkodušné lásce, aby mu pak v nebi byli ještě blíže ve věčném objetí s ním. Využijme svého pobytu na této zemi, abychom se mnoho modlili, protože naše trvalá modlitba, která se někdy uskutečňuje v temnotách, bolesti a utrpení všeho druhu, má velkou moc. *Mnoho zmůže vytrvalá modlitba spravedlivého* (Jak 5,16). Svou láskou a svým utrpením můžeme získat zásluhy pro sebe i pro druhé. To je něco, k čemu nás nabádají duše v očištění i andělé v nebi. To vše si zaslouží, abychom o tom hluboce rozjímali.

Láska k bližním

Milovat budeš svého bližního jako sám sebe (srov. Lev 19,18.34) je druhé největší přikázání. Bližní je zvláště ten, kdo se k druhému přibližuje, nebo potřebuje pomoc a přijímá ji. Naše láska musí zahrnovat všechny lidi, i naše nepřátele, tak jako Boží slunce (srov. Mt 5,44b). Na to nikdy nezapomínejme. Je to něco někdy velmi těžkého, ale s Boží pomocí možného. Má to nekonečné důsledky pro náš budoucí život v nebi. Proto Ježíš říká: *Spravedliví budou v království mého Otce zářit jako slunce.* *Kdo má uši k slyšení, slyš!* (srov. Mt 13,43)

Musíme tedy využít všechny prostředky, které nám Bůh dává k dispozici, abychom se stali svatými. Připomeňme si podobnost o dvou synech. Jeden řekl otci ano, ale neudělal nic z toho, o co jej otec požádal. Ten druhý sice žádost odmítl, ale pak měl výčitky svědomí a otci vyhověl (srov. Mt 21,28-32). Splnění božské vůle dává Bůh přednost před souhlasem ducha, za kterým nenásleduje žádný skutek. To, co je nakonec důležité, je konkrétní plnění Boží vůle. To se týká především bliženské lásky a skutků, které s tím sou-

visí. To všechno je podrobněji uvedeno v ličení posledního soudu: *Měl jsem hlad, a nedali jste mi najíst; měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem bez střechy nad hlavou, a nepřijali jste mě; byl jsem nahý, a neoděli jste mě; byl jsem nemocný, a ne navštívili jste mě; byl jsem ve vězení, a nepřišli jste za mnou* (srov. Mt 25,35n).

Budeme souzeni podle skutků bliženské lásky. Proto nesmíme opomíjet to dobré, co je v našich možnostech, protože takové zanedbání, je-li vědomé a záměrné, je proviněním proti Bohu (srov. Jak 4,1). Proto každý ať podle svých prostředků, darů a svého svědomí odpovídá na přikázání lásky. Bůh nežádá nic, co by bylo nad naše síly. Láska v srdci k Bohu i k bližním roste s tím, jak se prakticky uskutečňuje. Bůh nám při tom pomáhá, když jsme mu věrní. *Ne ten, kdo mi říká „Pane, Pane“, přijde do nebeského království, ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích* (srov. Jak 2,19n). Abychom plnili vůli Otce, musíme ji hledat a poznávat. Je to velká milost, kterou můžeme takto přijímat.

Věříme v Boha a v jeho působení v dějinách; proto chceme být skutečným znamením Boží lásky mezi lidmi. Bůh nám sesílá své světlo, své slovo pravdy, naděje, radosti a pokoje. Čerpejme z Boha svou lásku, abychom nacházeli prostředky, jak milovat bližní, a tuto lásku stále více osvědčovali.

Blaze člověku, u něhož Boží slovo lásky přináší užitek. Bude zářit v Božím království jako slunce!

Pane, velebíme tě za tvou lásku a za tvou vznešenost, jimiž zahrnuješ své vyvolené!

Matko Boží, nesrovnatelným způsobem oděná Božím sluncem, pomáhej nám, abychom Boha stále více poznávali a plnili jeho vůli lásky.

Maria heute 371
Přeložil -lš-

Život svatého Františka (10)

V této atmosféře hrdinného úsilí o svatost zjevoval Bůh svou přítomnost neobvyklými znameními.

Jednoho dne vystoupil světec do Assisi, aby kázal lidu v dómu sv. Rufina. Připravoval se v sakristii modlitbou na své kázání. Tu jej Pán uvedl do extatického vytržení.

Ve stejné době jej viděli bratři shromáždění v Rivortorto v ohnivém voze, který třikrát objel chýši.

Z jeho nitra vyzařovalo nadpřirozené světlo. Pak zjevení opět zmizelo. Z celého srdce plní radosti chválili spolubratři Pána, který takovým způsobem oslavil svého služebníka Františka.

V té době o nich svět mnoho nevěděl a oni se pramálo starali o svět. Žili šťastně pospolu ve svém příbytku.

V září 1209 táhl Otto z Braunschweigu údolím Spoleta do Říma, aby se tam dal korunovat na císaře. Nesmírné množství lidí lemovalo jeho cestu, aby tento průvod spatřili a obdivovali.

Proto František neopouštěl svůj příbytek a nepřál si, aby to udělali jeho bratři. Podbízivý druh takové pomíjející slávy neměl rušit jejich klid. Souhlasil jen s tím, aby jeden z nich šel ke knížeti a připomněl mu pomíjejcnost slávy a krátkost života.

Dostala se tato slova neznámého bratra až k Ottovi?

Bohužel, velcí tohoto světa raději slyší řeči pochlebníků, ale jen zřídka popřejí sluchu strážlivému hlasu pravdy.

Jak neprokázaná tradice tvrdí, Otto vylechl neobvyklé bratrovo poselství a v dobré náladě se doporučil do Františkových modliteb.

RIVORTORTO, KOLÉBKA FRANTIŠKÁNSKÉHO Hnutí

Sotva dítěti po narození zesílily kosti, vyrostlo rychle i duchovně. František usiloval navrhnout pro své bratry závazný životní způsob. Tím se měli všichni uvědoměle řídit. Vzal do ruky evangelium, vybral odtud řadu jeho nejdůležitějších versů a sestavil z nich určitý druh pravidel.

Když ukončil tuto práci, shromáždil bratry kolem sebe, opustil dosavadní obydlí a vydal se s nimi do Říma. On, věrný syn církve, si vroucně přál, aby řeholi schválil papež.

Na stolci sv. Petra byl tehdy Inocenc III. z rodu Conti Segni. Byl mužem jemných mravů, ale také horlivý v apoštolátu. Podarilo se do značné míry přivést církve zpět

k jejimu dřívějšímu politicky mocenskému postavení i k svatosti života.

Díky dobrým vztahům ke biskupu Guidovi II. z Assisi a ke kardinálu Janu od sv. Pavla dosáhl František toho, že jej uvedli k papeži. Jako vždy měl na sobě ubohou kutnu a provaz kolem boků. Zdá se, že takové vystoupení papeži až příliš připomínalo některé heretické sekty té doby. Muže Božího v něm nemohl rozpoznat.

Ale Boží prozřetelnost bděla nad kroky světcovými a přivedla všechno k dobrému konci.

Bůh papeže osvětlil. Viděl v následující noci, jak u jeho nohou vyrůstá bujná palma. K tomu slyšel shůry hlas, který mu dal na srozuměnou, že tato palma představuje chudého bratra, kterého ten den potkal.

Papež tím byl hluboce dojat a přál si znovu vidět Františka a naslouchat mu. Ten mu ve vsi pokoře předložil prostá pravidla a vyslovil přání, aby tuto řeholi – jak jen možno brzy – schválil.

Ale papež tím byl ohromen. Jak by mohl schválit tak tvrdý způsob života a tak výjimečnou chudobu! Řekl Františkovi:

»Jdi, můj synu, a modli se, aby nám Bůh ukázal svou vůli. Můžeme tvé přání splnit zcela jen tehdy, jestliže odpovídá Boží vůli.«

Bůh však neváhal, aby to zjevil ještě zřetelněji.

Několik dní později, jistě pro modlitbu světce a jeho bratří, měl papež vidění. Viděl strašlivý obraz, jak se hroučí Lateránská bazilika. Sloupy se bortily a klenba neměla oporu. Ale tu přišla na pomoc postava chudého bratra z Assisi. Každým okamžikem vyrůstal, až do velikého obra. Nyní vzepřel svá bedra pod budovu, které hrozilo zhroucení. Jako zázrakem držely stěny

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

obvázal je, vysadil ho na svého soumara, dopravil do hostince a staral se o něho. Druhého dne vytáhl dva denáry a dal je hostinskému se slovy: „Starej se o něho, a co vynaložíš navíc, já ti doplatím, až se budu vracet.“ Co myslíš, kdo z těch tří se zachoval jako bližní k tomu, který se octl mezi lupiči?“

On odpověděl: „Ten, kdo mu prokázal milosrdenství.“ A Ježíš mu řekl: „Jdi a stejně jednej i ty!“

opět pohromadě a dům Boží získal svou stabilitu.

Pro Inocence nebylo těžké proniknout závojem vidění a pochopit jeho pravý smysl. Bůh si chtěl posloužit tímto malým chudým a pokorným mužem, aby obnovil církev ohroženou bludy a nekřesťanským životem křesťanů. Nyní neměl papež žádné pochybnosti o Františkově svatosti. Poznal v něm zřetelně dílo Boží.

Ale nebylo jeho pojetí chudoby přehnané? Neznamená to pokoušet Boha, když se na něho prostě spoléháme, že nám zajistí vše potřebné k životu? Nebylo by rozumnější a přiměřenější takovou přísnost zmírnit?

Podruhé si dal předvolat Františka a sdělil mu svůj názor. Ten sdíleli i někteří kardinálové. František však začal slovy plnými Božího osvěcení rytířským způsobem chválit paní Chudobu. Představil ji v obraze krásné paní, která chce získat srdce nebeského Krále. Kdo je jejím synem, tomu vtiskuje do tváře šlechtnost věčného Otce. Jak bychom se mohli obávat, že by se takový Otec nepostaral o syny své lásky!

Papež byl těmito slovy hluboce dojat. Všechny jeho námítky byly rozptýleny. Řekl Františkovi: »Jdi s Pánem, bratře. Ty a tvoji druhové musíte od nynějšku kázat pokání, jak vám to Pán ukládá. Jestliže budete jednoho dne ještě čtenější, obraťte se znovu na nás, budeme vám vždy nápomocni a svěříme vám nové úkoly.«

František zajásal ve svém srdci. Ústy papeže promluvil k němu Kristus.

Když pak tato malá družina podivně vyhlížejících mužů v kajícím šatu opouštěla Laterán a vyšla na prostranství, první letní slunce zalilo náměstí. Nyní svítilo na šťastné lidi.

(Pokračování příště)

Život Kristův (34)

XXXIV. Ježíš z Nazareta, muž, kterému Bůh vydal svědectví prostřednictvím zázraků a znamení

1) O dni Letnic poté, co se mu dostalo světla a síly Ducha svatého, Petr odvážně a svobodně vydával svědectví ukřižovanému a vzkříšenému Kristu: *Izraelité, poslyšte tato slova! Bůh vám dal svědectví o Ježíši z Nazareta mocnými činy, divy a znameními, které, jak víte, konal Bůh skrze něho mezi vámi. A on byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl a předpověděl, a vy jste ho rukama bezbožníků přibíli na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil, zbavil bolesti smrti, protože nebylo možné, aby zůstal v její moci.* (Sk 2,22-24)

V tomto souhrnném svědectví je shrnuto celé Ježíšovo mesiášské působení, jemuž Bůh vydal svědectví prostřednictvím mocných činů, divů a znamení. Toto svědectví rovněž představuje jakýsi nástin prvotní křesťanské katecheze, kterou nám nabízí sama hlava apoštolského kolegia, svatý Petr.

2) Po téměř dvou tisících let se současný Petrův nástupce při cyklu svých katechezí o Ježíši Kristu nyní musí zaobírat obsahem oné první apoštolské katecheze, která se odehrála o dni seslání Ducha svatého. Doposud jsme hovořili o Synu člověka, který prostřednictvím svého učení dával na srozuměnou, že je pravým Božím Synem, Bohem - Synem, že je opravdu v dokonalé jednotě s Otcem (srov. Jan 10,30). Svá slova pak Ježíš z Nazareta provázel divy, zázraky a znameními. Tyto skutky provázely slova nejen tak, že by přicházely po nich, aby tak prokazovaly věrohodnost slov, ale také tak, že je předcházely, jak nám dává na srozuměnou autor knihy Skutků, v níž se připomíná Lukášovo evangelium jako dílo, v němž se hovoří o všem, co Ježíš konal a čemu učil (srov. Sk 1,1). Byla to ona mimořádná díla, projevy moci, znamení a zázraky, které proka-

zovaly, že Boží království se přiblížilo (srov. Mk 1,15), že díky pozemskému Ježíši z Nazareta toto Království vstoupilo do pozemských dějin člověka a usilovalo o to, aby mohlo vstoupit do každého lidského ducha. Zároveň tato znamení a tyto zázraky dokládaly, že ten, kdo je konal a kdo učil, je opravdu Božím Synem. Mělo by tedy být patrné, že je velmi vhodné propojovat tyto katecheze o Ježíšových zázracích s předchozími katechezemi, týkajícími se jeho božského synovství.

3) Ještě předtím, než přikročíme k analýze významu těchto mocných činů, divů a znamení (jak je velmi specificky definoval sám svatý Petr o dni Letnic), je vhodné konstatovat, že zprávy o nich patří k celku evangelia a zakládají se na svědectví očitých svědků. Opravdu nelze z textu a kontextu evangelii vypouštět zprávy o zázracích. Analýza textu evangelii i historických souvislostí svědčí ve prospěch historického charakteru oněch svědectví, tedy že šlo o události, k nimž reálně

došlo. Sám Kristus tedy opravdu zázraky konal. Kdo se k těmto zprávám přiblíží s intelektuální poctivostí a s vědeckou kritičností, nemůže danou problematiku přejít pomocí tvrzení, že vyprávění v evangeliích jsou pouhými pozdějšími fantaziemi a dodatky.

4) Vzhledem k řečenému je vhodné dodat, že takové události nevypravují a nedokládají pouze Ježíšovi apoštolové a učedníci, ale v řadě případů tyto skutečnosti dosvědčují také Ježíšovi protivníci. Je velmi pozoruhodné, že tito protivníci a odpůrci nikdy nepopírali, že by Ježíš konal zázraky, ovšem vykládali to tak, že jeho moc pocházela od zlého ducha. Tito učitelé Zákona, kteří přišli z Jeruzaléma, kupříkladu doslovně tvrdili: *Je posedlý Belzebubem! Vyhání zlé duchy s pomocí vládce zlých duchů.* (Mk 3,22) Jejich nesprávné a zlovolné hodnocení nás nyní nezajímá. Pro nás je cenné, že rovněž Ježíšovi protivníci nemohli popírat realitu jeho mocných činů, divů a znamení, to, že se jedná o historické události.

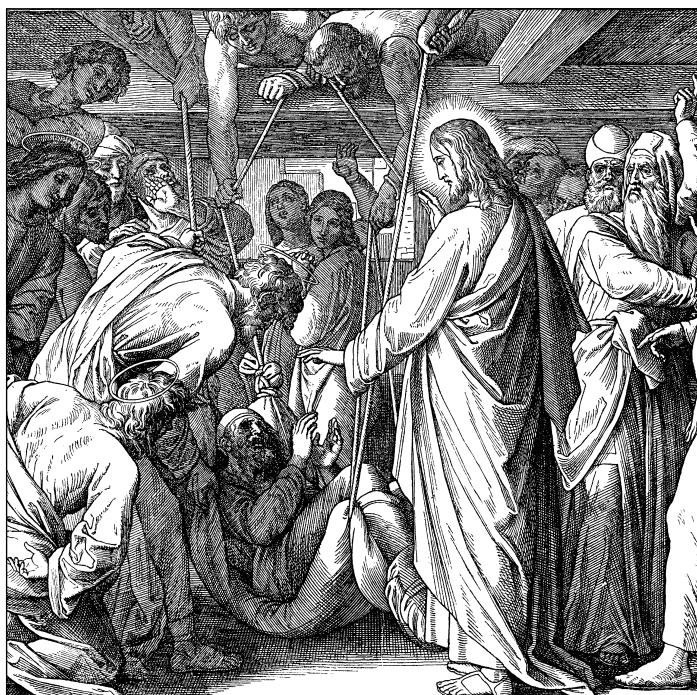
Výmluvné je také to, že Ježíšovi odpůrci upozorňovali na skutečnost, že uzdravoval v sobotu, aby ho tak obviňovali z nedodržování mojišovského Zá-

kona. Tak tomu bylo například s uzdravením člověka s ochrnutou rukou (srov. Mk 3,1-2).

5) Je třeba připomenout odpověď, kterou dal Ježíš ne svým odpůrcům, ale poslům Jana Křtitele, kteří se jménem svého mistra přišli zeptat: *Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?* (Mt 11,3) Ježíš jim tedy dává následující odpověď: *Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepi vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst.* (Mt 11,4-5; srov. Lk 7,22) Ježíš se ve své odpovědi odvolává na Izaiášovo proroctví ohledně budoucího Mesiáše (srov. Iz 35,5-6). Tomuto proroctví by bylo možno porozumět i tak, že se bude jednat o obnovu a uzdravení Izraele i lidstva v duchovním slova smyslu. V kontextu, v němž se tato odpověď nachází v evangeliu, Ježíšova slova jasně narážejí na všeobecně známé události, takže Janovi učedníci v nich mohou opravdu vidět znamení Kristova mesiášství.

6) Všechna evangelia dokládají to, o čem hovoří Petr v den Letnic, tedy mocné činy, divy a znamení. Evangelia popisují mnohé jednotlivé zázraky, avšak někdy se spokojují se zobecnujícími formulacemi. Tak například Markovo evangelium: *I uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami a vyhnal mnoho zlých duchů* (Mk 1,34). Podobně Matouš a Lukáš: *Ježíš pak chodil po celé Galileji, učil v jejich synagogách, hlásal evangelium o Božím království a uzdravoval mezi lidem každou nemoc a každou chorobu* (Mt 4,23). *Každý z toho množství lidí se ho snažil dotknout, protože z něho vycházela síla a uzdravovala všechny* (Lk 6,19). Tyto výroky ukazují na velmi značný počet zázraků, které Ježíš vykonal.

V Janově evangeliu se nesečkáváme s mnoha výpověďmi tohoto typu. Je zde však sedm velmi podrobných zpráv o událostech, které evangelista nazý-

Stručné dějiny křesťanských misí v Číně

PRVNÍ MUČEDNÍCI

vá znamením (nehovoří o zázracích). Tímto výrazem chce naznačit, že to nejpodstatnější na Ježíšových dílech je, aby takto bylo doloženo osobní Boží působení, které bylo v Kristu přítomno. Výraz „zázrak“ odkazuje spíše na dimenzi neobvyklosti a podivuhodnosti, jakou měla tato Ježíšova díla v očích těch, kdo je přímo viděli, nebo v uších těch, kdo o nich slyšeli. Nicméně i Jan před vlastním závěrem svého evangelia cítí povinnost oznámit nám, že Ježíš před svými učedníky vykonal ještě mnoho dalších znamení, která však nejsou popsána v tomto spisu (srov. Jan 20,30). Pak dodává, proč popsal právě ta znamení, která nacházíme v jeho evangeliu: *Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou, abyste měli život v jeho jménu* (Jan 20,31). Jan i synoptikové mají tentýž záměr: Prostřednictvím zpráv o zázracích, které Ježíš skutečně vykonal, nám chtějí doložit pravdu, že Ježíš je Božím Synem, a chtějí nás pohnout k víře, která je principem naší spásy.

7) Když apoštol Petr o dni Letnic vydával svědectví o celém poslání Ježíše z Nazareta, jak to dosvědčil sám Bůh prostřednictvím mocných činů, divů a znamení, nemohl zároveň nepřipomenout to, že tento Ježíš byl ukřížován a že byl vzkříšen (srov. Sk 2,22-24). Připomíná tak velkonoční událost, která představuje nejúplnější znamení spásitelského a vykupitelského působení Boha v dějinách lidstva. V tomto znamení je zahrnut - mohl by někdo říci - „anti-zázrak“ smrti na kříži a zázrak vzkříšení, zázrak zázraků, které se spojují v jediném tajemství. V tomto zázraku, znamení, tajemství, člověk může vnímat až na samé dno sebezjevení Boha v Ježíši Kristu. Když k tomuto tajemství člověk přilne živou vírou, pak může vkročit na cestu spásy.

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

Jako prvomučedníka Číny uznal Svatý stolec Františka Fernandez de Capillas.

Kolem poloviny následujícího století, konkrétně v roce 1748, bylo zabito dalších 5 španělských misionářů dominikánů, kteří rozvíjeli svou činnost v letech 1715-1747. Stalo se tak v rámci vlny pronásledování, která začala v roce 1729.

Další novou fází režimu, který pronásledoval křesťanskou víru, je možno nalézt v období XIX. století.

Císař Kia-Kin (1796-1821) vydal řadu přísných dekretů proti katolíkům. První se objevil v roce 1805; další dva byly vydány v roce 1811 a byly namířeny proti těm, kteří studovali, aby přijali kněžské svěcení, a proti kněžím, hlasatelům křesťanského náboženství. Dekret z roku 1813 zbavoval veškerého trestu dobrovolné odpadlíky, tj. čínské křesťany, kteří prohlásili, že dobrovolně opouštějí křesťanskou víru, ale postihoval tvrdě všechny ostatní. V tomto období podstoupili mučednickou smrt někteří čínští laici různých profesí a z různých sociálních vrstev; někteří z nich byli horlivými katechisty, jako na příklad Petr Ou, který se narodil v pohanské rodině, přijal křest v roce 1796 a zbytek svého života strávil tím, že hlásal pravdu křesťanského náboženství. Ty následoval ve své věrnosti ke Kristu Josef Tchang-Ta-Pong, laický katechista, obchodník, pokřtěný v roce 1800, který se pak stal duší misie ve městě Kouj-Jang. Byl zardoušen ve vězení 12. března 1815. V tomto období podstoupili mučednickou smrt další katolíci: Jan Gabriel Taurin Dufresse z Paříže, biskup, uvězněný 18. května 1815 a popravený 14. září téhož roku. Augustin Tchao byl původně voják a příslušník eskorty, která eskortovala Mons. Dufresse z Changdu do

Bejingu, a byl tak dojat trpělivostí vězňů, že požádal, aby byl pokřtěn. Byl poslán do semináře a stal se knězem. Umřel ve vězení po krutém mučení.

Jan da Triora, františkánský kněz, byl odsouzen k smrti a zardoušen 7. února 1816.

Josef Juen, když naslouchal slovům Mons. Dufresse o křesťanské víře, byl uchvácen její krásou a stal se příkladným novokřtěncem. Později byl vysvěcen na kněze a zcela se oddal evangelizaci v různých oblastech; byl uvězněn v srpnu 1816 a zabit 24. června 1817. Několik let později zemřel mučednickou smrtí František Regis Clet z Misijní kongregace, který prožil třicet let zasvěceného života jako misionář a hlásal evangelium ve třech velkých provinciích čínského impéria. Nakonec

byl zatčen, uvržen do vězení a podroben krutému mučení. Na příkaz císaře byl popraven 17. února 1820.

R. 1823 byl odsouzen k smrti Tadeáš Lieou, čínský diecézní kněz, který odmítl zapřít víru a prohlásil, že je kněz a chce zůstat věrný náboženství, které hlásá.

Jiní čínští laici, katechisté Petr Lieou a Joachym Ho, kteří strávili mnoho let ve vyhnanství, byli nakonec uvězněni a odsouzeni k smrti zardoušením, protože odmítli zapřít víru.

Augustin Chapdelaine, kněz z diecéze Coutance, vstoupil do semináře Externích misí v Paříži, nastoupil na loď a odjel do Číny v roce 1852; do Guangxi dorazil až v roce 1854. Dva roky nato byl uvězněn, mučen a od-

Pokračování na str. 14

Boxerské povstání, dobová kresba

STRUČNÉ DĚJINY KŘESŤANSKÝCH MISIÍ V ČINĚ

Pokračování ze str. 13

souzen k smrti v kleci. Zesnul v únoru 1856.

Blahoslavený Vavřinec Pe-Man, čínský laik, skromný dělník, který doprovázel bl. Chapdelaina do vyhnanství, byl spolu s ním zatčen a přiveden před soud. Nic jej nemohlo přivést k odpadu. Byl sťat 25. února 1856.

Bl. Anežka Tsao-Kouj, vdova, pocházela ze starobylé křesťanské rodiny; věnovala se vzdělávání mladých dívek, které přivedl k víře bl. Chapdelaine. Byla uvězněna, odsouzena k smrti a popravena 1. března 1856.

Dne 18. ledna 1858 byli zabiti tři katechisté, známí jako mučedníci z Mao-Kou: Jeroným Lou Tin Mej, Vavřinec Ouang a Agáta Lin. Všechny tři nutili, aby se zřekli křesťanské víry. Když odmítli, byli sťati. Současně 29. června podstoupili mučednickou smrt další Číňané: dva seminaristé a dva laici, z nichž jeden byl zemědělec a druhá vdova, která posluhovala v semináři jako kuchařka. Jsou známí jako mučedníci z Quingjanzhenu.

V následujícím období položilo život za Krista dalších pět osob známých jako mučedníci z Guizhou; z těch jeden byl knězem z externích misí v Paříži, další tři muži a jedna žena byli laičtí katechisté.

Mezitím došlo k událostem, které se odrazily v životě křesťanů. V červnu 1840 dal císařský komisař z Guangdongu hodit do moře 20 000 beden s opiem. S touto drogou obchodovali Angličané. Jeho čin se stal záminkou k válce, kterou Angličané vyhráli. Čína byla přinucena podepsat v roce 1842 první mezinárodní dohodu moderního typu, po níž následovaly dohody s Amerikou a Francií. Francie využila příležitosti a vystoupila v roli ochránkyně misí. Byly vydány dva dekrety: jeden v roce

Vítězící anglické vojsko

1844, který dovoľoval v Číně uznávat katolickou víru, a druhý v roce 1846, který rušil všechny dřívější výroky proti katolíkům.

V ROCE 1907 PRVNÍ MILION KATOLÍKŮ V ČINĚ

Církev mohla začít veřejně své působení a misijní činnost. Počet katolíků rychle stoupal. V roce 1907 dosáhl počet katolíků 1 milion a během dalších padesáti let překročil tři miliony.

Přibýlo škol, ve kterých působily řeholní sestry, a to i středních škol a ženských kolejí, zatímco dříve měly sestry jen útulky a sirotčince. Misijní činnost se rozvinula také na univerzitní a vědecké půdě, a to ve třech střediscích: na univerzitě »Aurora«, kterou založili francouzští jezuité v Šanghaji, na katolické univerzitě v Pekingu, vedené americkými benediktiny, později misionáři Božího slova, a konečně na univerzitě v Tientsinu, vedené rovněž francouzskými jezuity, i v ženské sekci univerzity »Aurora«, kterou vedly sestry Božského Srdce.

Dobové čínské karikatury s tematikou pronásledování křesťanů

Velmi váženým bylo středisko meteorologického výzkumu, založené francouzskými jezuity v roce 1850, které se věnovalo především studiu větrů a nacházelo se v Zikawei nedaleko Šanghaje.

Díky řadě dalších kulturních institucí vysoké úrovně a jejich hodnotné činnosti stabilizovaly se postupně stále hlubší vztahy mezi katolickou církví a Čínou, která měla bohaté kulturní tradice. Tato spolupráce s čínskými úřady podporovala růst vzájemného respektu a spolupráce mezi civilní společností a církví.

V této atmosféře proběhlo téměř celé století rozvoje křesťanských misí s výjimkou období »boxerského povstání« na počátku 20. století, které přineslo nové křesťanské krveprolití.

Je známo, že v tomto povstání propukly ve společnosti utajené síly nenávisti vůči cizincům, které přetrvávaly po »opiové válce« a po uzavření dohod se západními mocnostmi.

PODNĚT K PRONÁSLEDOVÁNÍ

Proto důvod k pronásledování evropských misionářů byl tentokrát jiný. Jejich zabíjení bylo odůvodněno ryze náboženskými důvody: byli zabíjeni ze stejných motivů jako pokřtění Číňané. Dokumenty dokládají bez výjimky, že se jednalo o protikřesťanskou zášť, která vedla »boxery«, aby vraždili misionáře a místní věřící, kteří přilnuli

k jejich nauce. V tom smyslu byl vydán 1. června 1900 edikt, ve kterém se píše, že doba dobrých vztahů mezi evropskými misionáři a jejich křesťany skončila: misionáři mají být ihned repatriováni a věřící přinuceni pod trestem smrti k apostazi.

Důsledkem bylo mučednictví některých misionářů a četných čínských křesťanů, kteří se sdružují do následujících skupin:

Mučedníci z Šanxi, zabiti 9. července 1900, 5 francouzských františkánů; mučedníci z Jižního Hunanu, zabiti 7. července 1900. Jedná se o františkány a sedm františkánských řeholnic (3 Francouzky, 2 Italky, 1 Belgičanka a 1 Holanďanka).

K čínským mučedníkům františkánské rodiny patří 11 členů třetího řádu, k nimž pak přistupují další laici: Jakub Ien-Ku-Tun, rolník, Joachym Čiao-Čiuen-Sin a Petr Wang-Ol-Ma, kuchař.

Když se boxerské povstání, které propuklo v Šadongu, v Šanxi a Hunanu, rozšířilo také do jižního a východního Čeli, tedy do apoštolského vikariátu v Xi-anxian, který spravovali jezuité, dosáhl počet zabitých křesťanů několika tisíc.

Mezi ně patří 4 francouzští jezuité a 52 čínských laiků, mužů, žen i dětí: nejstaršímu bylo 73 a dva nejmladší měli teprve 9 let. Všichni podstoupili smrt v červnu r. 1900. Mnoho z nich bylo zabito v kostele ve vesnici Čou-Kia-ho, do kterého se uchý-

Liturgická čtení

lili a kde se společně modlili se dvěma misionáři-kněží, Leo Manginem SJ a Pavlem Dennem SJ.

Na jiných místech byli zabiti další dva otcové jezuité: Remigius Isoré SJ a Modesto Andlauer SJ.

Dlouhý seznam jmen čínských laiků a jejich věku je skutečně dojmavý. Skutečnost, že obrovský počet věřících laiků obětoval svůj život za Krista spolu se svými misionáři, kteří jim hlásali evangelium a obětovali se za ně, dokládá hluboké pouto, jaké vytváří víra v Krista, která spojuje do jedné rodiny osoby různých ras a kultur, vytváří mezi nimi solidaritu nikoliv z důvodů politických, ale silou náboženství, které hlásá lásku, bratrství, mír a spravedlnost.

L'Osservatore Romano

Farnost Olomouc – Hejčín vás zve na pouť do Medžugorje, která se bude konat 21. 9. – 28. 9. 2001

Program: Odjezd v pátek 21. 9. v 17.00 od kostela v Olomouci-Hejčíně a příjezd na místo v dopoledních hodinách v sobotu 22. 9. 2001. V Medžugorje je plánován výstup na Kříževac a Podbrdo, návštěva komunity Blahoslavenství, Cenacola a Oázy míru, zastávka u hrobu P. Slavka Barbariče, schůzka s místními kněžími, podle možnosti setkání s vizionáři a další bohatý duchovní program. Každý den bude česká mše s vlastním knězem. Ve čtvrtek 27. 9. po obědě odjezd z Medžugorje do Veprice u Makarské (Malé Lurdy) a zastávka na pláži u moře. Odtud cesta zpět (plánovaný příjezd do Olomouce v pátek 28. 9. kolem poledne).

Cena: Cesta a průvodce 2 195 Kč.

Ubytování (pět nocí) 50 DM = asi 930 Kč (podle kurzu).

V ceně není pojištění – pro zájemce vyřídí organizátoři – jinak si zajistí každý sám.

Cena pojištění: 0–17 roků 10 Kč/den; 80 Kč/pouť
18–69 roků 14 Kč/den; 112 Kč/pouť
70–79 roků 28 Kč/den; 224 Kč/pouť

Dále v ceně není strava, kterou si zajistí každý sám. Ceny potraviny jsou v Medžugorji mírně vyšší než v České republice a ty je možné platit v DM stejně jako upomínkové předměty. Pro zájemce nabízíme zakoupení DM.

Ubytování: Je zamlouveno v domech do 10 min. chůze od kostela a většina pokojů je třílůžkových. Omezený počet je dvoulůžkových (přednost budou mít manželé) a čtyřlůžkových. V domech je vybavená kuchyně a sociální zařízení.

Kontakt: Jakékoliv dotazy vám zodpoví a vaše přihlášky přijme Hubička Jiří, Žilinská 32, Olomouc 779 00, tel. 068/541 82 54, nebo: P. Norbert Žuška, Cyrilometodějské nám. 1, Olomouc 779 00, tel. 068/41 10 25.

Voláme opětovně o pomoc! Mnozí čtenáři pomohli svým příspěvkem krásné věci, totiž položení nové krytiny kostela sv. Martina v Tošovicích. Práce se zdárně rozbíhají, čekají nás nyní platební povinnosti. Díky mnoha Vám, čtenářům Světla, jsme k dnešnímu dni společným úsilím dali dohromady přes 90 tisíc Kč. Potřebujeme sehnat částku více než 600 tisíc Kč. Velmi by nám ulehčilo situaci i zapůjčení finančních prostředků na tuto věc, samozřejmě na řádnou smlouvu, ale bezúročně. Nynější vydatné deště se projevují a vytvářejí „mapy“ na objektu našeho kostela. Chceme co nejdříve zamezit škody. Proto tato naše naléhavá prosba k Vám. Za Vás všechny, dobrodince „Pláště sv. Martina“, je sloužena pravidelná mše sv., a to vždy jedenkrát v měsíci. Své příspěvky můžete zasílat i nadále na adresu: Římskokatolická farnost, P. Bohuslav Novák, Kostelní 11, 742 35 Odrý, nebo přímo na bankovní účet u České spořitelny v Odrách, č. ú. 1765101369/0800.

Oprava textu z čísla 27/2001: V minulém čísle Světla nedopatřením vypadl text v katechezi Svatého otce na str. 13 – první řádek v levém sloupci. Prosíme, opravte si laskavě následující text: ...svěřit jeho klíče svému zástupci či splnomocněnci, podobně jako by to mohl učinit...

Redakce

Neděle 15. 7. – 15. neděle v mezidobí

1. čt.: Dt 30,10–14

Ž 69(68),14+17.30–31.36ab+37

Odp.: srov. 33 (*Hleďte, ubožáci, Hospodina a pookřejte v srdci.*)

2. čt.: Kol 1,15–20

Ev.: Lk 10,25–37

Pondělí 16. 7. – nez. pam. P. Marie Karmelské (v ostravsko-opavské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Ex 1,8–14.22

Ž 124(123),1–3.4–6.7–8

Odp.: 8a (*Naše pomoc je ve jménu Páně.*)

Ev.: Mt 10,34–11,1

Úterý 17. 7. – nez. pam. bl. Česlava a sv. Hyacinta

1. čt.: Ex 2,1–15a

Ž 69(68),3.14.30–31.33–34

Odp.: srov. 33 (*Hleďte Pána, ubožáci, a vaše duše bude žít.*)

Ev.: Mt 11,20–24

Středa 18. 7. – ferie

1. čt.: Ex 3,1–6.9–12

Ž 103(102),1–2.3–4.6–7

Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)

Ev.: Mt 11,25–27

Čtvrtek 19. 7. – ferie

1. čt.: Ex 3,13–20

Ž 105(104),1+5.8–9.24–25.26–27

Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 11,28–30

Pátek 20. 7. – ferie

1. čt.: Ex 11,10–12,14

Ž 116B (115),12–13.15–16bc.17–18

Odp.: 13 (*Vezmu kalich spásy a budu vzývat jméno Hospodinovo. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 12,1–8

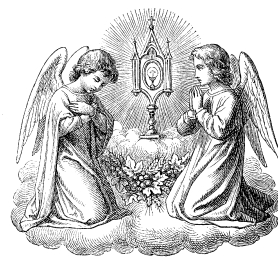
Sobota 21. 7. – nez. pam. sv. Vavřince z Brindisi nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: Ex 12,37–42

Ž 136(135),1+23–24.10–12.13–15

Odp.: *Jeho milosrdenství trvá navěky.*

Ev.: Mt 12,14–21

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	15.7.	16.7.	17.7.	18.7.	19.7.	20.7.	21.7.

Antifona	1028	1044	1060	1075	1091	1106	1122
Žalm	783	783	786	783	783	785	786

Ranní chvály:

Hymnus	1029	1045	1061	1076	1091	1107	1123
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1079	1095	1111	1126
Antifona k Zach. kantiku	704	1431	1432	1080	1095	1111	1126
Prosby	1033	1049	1065	1080	1095	1111	1126
Záv. modlitba	704	1431	1432	1080	1096	1112	1433

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	704	1054	1069	1084	1100	1116	1131

Nešpory: SO

Hymnus	1024	1039	1055	1071	1085	1101	1117	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1102	1118	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1089	1105	1120	1135
Ant. ke kant. P. M.	704	705	1431	1432	1090	1105	1121	705
Prosby	1028	1043	1059	1074	1090	1105	1121	1135
Záv. modlitba	704	704	1431	1432	1090	1106	1122	706
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí základní náboženskou literaturu

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Maticce cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

BIBLE

Český ekumenický překlad z roku 1985, včetně deuterokanonických knih. Vydává Česká biblická společnost. K dostání nyní ve třech podobách.

Formát 120x160mm – 6. přepracované vydání (4. vydání v ČBS), rok vydání 1995, modrá kůže, 530 Kč.

Formát 165x226mm – 5. přepracované vydání (3. vydání v ČBS), rok vydání 1994, černá kůže, 420 Kč.

Formát 165x226mm – 7. přepracované vydání (5. vydání v ČBS), rok vydání 1996, hnědá kůže, 320 Kč.

KATECHISMUS KATOLICKÉ CÍRKVE

Z francouzštiny přeložil Josef Koláček SJ

Druhé, doplněné a opravené vydání. Vydalo Karmelitánské nakladatelství (první vydání v nakladatelství Zvon).

Kož. vaz., A5, 818 stran, 490 Kč

BREVIÁŘ PRO LAIKY

Třetí vydání Denní modlitby církve, vydané Karmelitánským nakladatelstvím v roce 1999.

Plát. vaz., 110x170mm, 1 888 stran, 590 Kč

LITURGICKÉ MEŠNÍ MODLITBY

Texty mešních modliteb souhlasí s textem Českého misálu, vydaným Českou liturgickou komisí v Praze r. 1983.

Petr Sypták, brož., A6, 16 stran, 29 Kč

ZÁKLADNÍ MODLITBY

Znamení kříže, Apoštolské vyznání víry, Modlitba Páně, Vyzvání Ducha svatého, Pozdravení andělské, Zdrávas Královno, Pod ochranu tvou, Chvála Nejsvětější Trojice, růženec, Anděl Páně, Raduj se, Královno nebeská, Vyznávám se, Vyznání víry (nicejskocařihradské), Svatý, Beránku Boží, Pane, nezasloužím si – to je přehled modliteb, které obsahuje tato malá brožurka. Texty všech modliteb jsou jak v češtině, tak i v latině. – Vychází s církevním schválením.

Petr Sypták, brož., A6, 24 stran, 39 Kč

Maticce cyrilometodějská s. r. o.
Olomouc, 5/2000
PoNoS, 779 00 OLOMOUC 9

Maticce cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVETLO – týdeník Maticce cyrilometodějské. Vydává Maticce cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Maticce cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Víček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Maticce cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@mcm@iol.cz; <http://www.maticcem.cz/svetlo>). Na této adrese přijímáme objednávky týdeníku i knih. Registrční značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC ze dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.